

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku M. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 maja 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 21 maja 2013 r. oddalił apelację skarżącego M. D. od wyroku Sądu Okręgowego w J. z 18 grudnia 2012 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego z 24 stycznia 2012 r., odmawiającej mu prawa do renty wobec nieustalenia niezdolności do pracy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W uzasadnieniu podano, że „wynika z konieczności wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie Sądów, a mianowicie rozbieżności wyroku wydanego w niniejszej sprawie przez Sąd Apelacyjny oraz wyroku wydanego przez Sąd Najwyższy w sprawie I UK 37/05 w zakresie prawidłowości postępowania Sądu II instancji przed którym pojawia się zadanie oceny nowego dowodu, do którego oceny wymagane są wiadomości specjalne. W niniejszej sprawie, o czym będzie mowa w uzasadnieniu skargi kasacyjnej, Sąd Apelacyjny w (...) po otrzymaniu na rozprawie

apelacyjnej nowego dowodu, który powstał już po wydaniu orzeczenia przez Sąd I instancji, uznał, iż dowód ten należy włączyć w poczet materiału dowodowego i dokonać jego oceny. Dowodem tym było zaświadczenie lekarskie z 15 stycznia 2013 r., stwierdzające brak możliwości wnioskodawcy do podjęcia pracy. Stawiane wyrokowi Sadu I instancji zarzuty sprowadzały się do kwestionowania opinii biegłych jako wadliwych, zaś przedstawione na rozprawie zaświadczenia tezę tę potwierdzało. Sąd Apelacyjny, wkraczając w kompetencje biegłych sądowych, postanowił samodzielnie rozprawić się z załączonym zaświadczeniem i arbitralnie uznał, iż jego treść nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia. Samo zaś uzasadnienie nie tyle nie przekonuje wnioskodawcy, co stoi w sprzeczności z dotychczas wypracowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego, który m.in. w sprawie I UK 37/05 LEX nr 276237 wskazał odmiennie, niż uczynił to Sąd Apelacyjny, iż pojawienie się takiego dowodu na etapie postępowania apelacyjnego, nie może powodować zaniechania przez Sąd Apelacyjny weryfikowania treści tego dowodu poprzez dopuszczenie biegłych określonych specjalności”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podstawa (wyżej *in extenso*) nie spełnia się jako przesłanka przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., dlatego, że nie podano przepisu prawnego budzącego poważane wątpliwości lub wywołującego rozbieżności w orzecnictwie sądów. Bez wskazania konkretnego przepisu odwołanie się do tej podstawy jest bezprzedmiotowe. Nie wystarczy wskazanie orzecznictwa, nawet rozbieżnego, gdyż trudności i zarazem potrzebę wykładni określonego przepisu ma wykazać skarżący we wniosku, a tego nie uczynił. Argumentacja uzasadnienia wniosku nie jest też adekwatna do wskazanej podstawy przedsądu, gdyż skupia się na postępowaniu w konkretnej sprawie skarżącego, co nie stanowi przedmiotu zainteresowania podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Ocena zastosowania prawa, także procesowego, w indywidualnej sprawie skarżącego może odpowiadać podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której skarżący nie odwołuje się i nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z braku zasadnej podstawy przedsądu orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

